

י ש ר א ל

מ ד י נ ת

ה ב ט ח ו ן

מ ש ר ד

הבטחון

ומערכת

צה"ל

ארכיון

1609, 1991
109

תיק זה הוא העתק מצולם מהתיק המקורי הגנוז בארכיון צה"ל ומערכת הבטחון. השימוש בתיק זה מותר רק למטרות שאושרו כדין. חל איסור על ייצור ואו צילום עותקים נוספים מהתיק בלי אישור ממי שהוסמך לכך על פי דין.

2

משרד הביטחון
ארכיון צה"ל ומערכת הביטחון

1609/91
104

התחלת התיק

שם היחידה: מק' היסטוריה - רמ"מ

הנושא: נומק"ר מס' 377 סט' 9

מחמת יוה"כ

24.10.73 - 6.10.73

כחולית

377 ת.ת.ק.י.כ. (ג.ה.צ.י.ש.ל.)

9 טו

ונחתי הוראה שאף אחד לא יז, לא פגוע ולא כלום. זה הרבה שנים שהגדוד נמצא ביחד, וזה קויים. אבל היה לחץ ממש כבר מנשוא. פניתי מספר פעמים, שיזינו את ירקן 3 קדימה, שהם יורידו את הלחץ הזה, מעטים-אש יעילה של באפי מאגף שמאל, והופעה של הסנקים שלנו על הדרך, על אימה שהם נעו, על המכוניות, פיזית, ברגע זה - זו הייתה עוד התלחמות עם כמה סנקים שניסו לירט מאזור החורשה, זה כבר לא היה זה, והפסתי את ציר חנית - אחרי זה בחנועה - ונחלצנו מכוון חנית, ההתנקזנו לנוף, ושם קבלנו שחט" 205 עוברת אותנו, שהיא עולה. ביקשתי מחשט" שישלח אותם לא על ציר "טיפח" אלא יעביר על ציר ירקונה מפני שפה עשו מספר דרכים שעולות לרוקד, כדי שהם לא יחזיקו, שימשיכו לנסוע ככה, כי אז הקלף ימשיך. מכוון חנית, וגם צפונית (אני שלחתי סנקים שימשיכו לרוץ כי פה לא הייתה התנגדות) אז סנקים שלנו הגיעו עד לאזור 117. זה יום ב' בצהרים. קבלנו הוראה להתקמל, כי פה היה רק לגמרי, מהרגע שבאנו עליהם ככה ולא על ה"טיפח" אז הקמיל היה יוצא מן הכלל. זה היה עסק של "אמש" ו"בודס". קיבלנו את תסק הזה, התנקזנו לכוון חוספין, כשחט" 205 עוברת אותנו לאזור רמיד, אנחנו בזה במרנו, פנינו לפיקרדו. שוב פעם היה זמן להתארגנות: אספנו ספרנו, בדקנו מה יש לנו - שוב פעם קרוב ל-20 סנקים. כ-3 סנקים שלנו נחטפו ע"י יחידה שבאה מהאחורינו, ועוד 2 סנקים נחטפו ע"י יחידה נוספת... היות והראש היה עסוק מקדימה אז אז בזנב-זינבו... זה אחד הלקחים בכלל הנפלאים של המלחמה הזו... פנינו בפיקרדו ונענו באזור באזור פיקרדו לכוון "ישיבה-צבעון" 50 (לכוון נחל גשור). גסיון שלנו במקום הזה לעשות איזה חניון נחקל באש, לא נתקלנו בשום התנגדות מיוחדת, באנו לכאן -חלף איזה פגז או שניים. הייתה טענה שאנחנו עומדים מול מערך. הזדנו את הדבר הזה לכאן ועשינו את החניון כאן - באזור צבעון 50 - קצת הצידה ממנו. באזור צבעון מונה דרומה. הכוונה הייתה פה וזה לא הלך.

למחרת בבקר יום ג', אני מקבל משימה לנוע צפונית - מערבית.נע, (על ציר רפאל הדרך שהולכת לאורך הואדיות : רפאל, ישיבה, יריב...)) נגשנו, באזור שהדרך נפגשת עם רפאל, בבקר, כוחות ולא יודעים של מי. ושואלים האם יכול להיות שזה כוחותינו (כי המשימה שלנו להנועה הזאת הייתה לראות שמא יש כיסים לא סגורים) - נתקלנו בכלים משוריינים, פותחים באש, ופוגעים בו: 5-6 כלים (שלחם). ואני לא מבין מה זה - האם עולים מאזור הכנרת, ביום ג'... אחרי מספר מביעות קבלנו חוראה להתקמל מהעסק הזה ולהפטרף לאזור חושנה-גשור חושנית. עזבנו, לא יודע אם הושמדו כולם בכל אופן כל המטרות הנראות - נמגעו, שם עמד רכוז גדול של מע"ד לסלילה, כשהזרנו מצאנו שאלו היו חרמ"ש סורי על נגמש"ים, עם 4 גלגלים בכל צד, על 8 גלגלים, וזה היה כוחות שלהם. אז פה מי שמספר שמיום שבת או ראשון לא היו יותר סורים ברמה כקו חושניה - לא נכון! הם עוד היו ערוכים לכוון השמך של הכנרת, כי פה היה הירידה לכוון יהודית וחבטיחה, גרוד שלם של חרמ"ש (לפחות) עמד שם וחיכה שם להתפתחות לטובתו. ושם מחשבות קסול לחושניה לא היו לו, כי הוא יכול היה בהחלט בכוון הזה, על ציר רפאל, לעלות על ציר כביש ולצא החוצה. אבל פה הייתה בירידה לכנרת, ביום ג'! אני מצוין את זה מפני שרפאל טוען : אחרי קרב פה - שם אז הם היו במצב של התקמלות...

נכנסנו לקרב של חושניה - נערכנו מצד נחל גשור - ציר ישיבה - צפונה לו, כשאני רציתי מאוד להעביר שתי פלוגות : "אמש" ו"ממיה", מעבר לכביש, לאזור "מחזה" 50, -לבוא משטח מחוץ. עיקר

האש באוחה שעה היחה מכוון סגול 325, מכוון חושניה אין קבר מה להחייחס. אלא מה יש עוד חלולית אחת נחמדה, מה בגזרה הזו יש שטחים גבוהים שמוגבהים, היות ואת השטח הזה אנחנו מכירים די טוב, הרבה שנים, חשבתי שאין טעם להשתל בערוצים היורדים, בשטח הנחות, ולבוא בנסיעה כלפי מעלה אלא לתפוס בצדדים. אז באגף הזה, זה לא היה עסק שלי, אבל באגף שממערב ל"ישיבה" רציחי להתקדם קדימה: לבוא צפונה מ"כביש" ולנוע מכוון צפון. ז"א לבוא לחושניה מהאזור הגבוה שלה. אז קיבלתי הוראה לא לעשות את זה, להצטמצם בחזרה, אז הצטרפתי את התנועה הגדולה הזו שהם רצו לעשות, לצמצם אותה, לכוון אותה, את התנופה הזו. רצתי עם הזחל"מ שלי - נאלה? כאן קיבלת איזושהי פקודה ברורה להתקפה או...

- בו לא נדבר על הנושא של פקודה, שידענו מה זה, לא ידענו מה זה. לפי הערכת האש שהיתה ממולך ידעה שמה הולך עסק רציני, לפי התצפית על השטח ראייתי שיורים הרבה כלים! ראייתי את החעלה הקדמית שהם חפרו אותם. ראייתי את ההצלחה שלהם שמה הם מידי פעם...

הצפית על הגזרה הזו הראתה לי שמה הם מונחים בעשרות כלים, ראייתי שציר כביש, ישיבה מחזה, כל הנושא הזה מתנקז לחושניה, ומה הערך של חושניה, ומה הערך של חושניה עבורם. הדבר היה ברור. לכן היה ברור לי שמה מתנפל עסק ברמה הרבה יוחה גבוהה. אני הערכתי את האויב בכ: 20-30 טנקים. כשהגב שלהם (האספקה) זה הכפר, והעסק הוא החילים, מסגול 325 וצפונה, ש אזור הכפר, וטגירה של ציר כביש, צמת "ישיבה-כביש" ומצפון ל"כביש". כך אני הערכתי את זה לפי מבט על השטח. כשבאתי מכאן לשם וראיתי אותם באיזה מצב מספר טנקים שלהם עומדים, אמרתי בקשר - מה אין מקום לעצור, אנחנו בשטח נחות, והבעיה היא לעבור את הגדר ולנוע אליהם בפרישה אחת. ניסיתי לקדם את הטנקים שלי ובשלב זה נפצעתי וזחתי אחורנית - כשעתיים שלוש לא הייתי בתמונה. אבל מה שהתברר לי - עוד לפני שנפצעתי הגעתי למג"ד של ירקן 3 ואמרתי לו - אחרי שאיתי טנק אחד שלו טגוע - בעל הבית, אתה לא תעמוד ככה, אתה מוכרח לקדם את עצמך לחוף היעד מפני שהיעד בנוי כך שציר ישיבה, בכניסה שלי, יש מה איזור גבוה, שניתן היה לבתר את היעד מבפנים. אחרי שחזרתי טענו שההצעה שלי לא עלתה יפה והם נפגעו וחזרו בחזרה. מכל הנסיונות שלי אני יודע שנפגעים רק כשחוזרים בחזרה, ולא נפגעים כשנעים קדימה.

מה היחה איזושהי התפתחות כשקבלנו הוראה להפריש את ה"אמש" שלנו - 9 טנקים, בפקוד סמג"ד, לצורך איזושהי עבודה באזור דרומה מאתנו, ושינועו לאחור לאורך צבעון-פיקרדו. פגט להם היו לנו עוד 7-8 טנקים כשירים לקרב, או יותר. מחצית מהגדוד. הכונה היחה שמהו קרה באחד הצירים האלה, ושהם יהוו תסימה. בדרך כשהם נעו, חפס אותם רחם, החזיר אותם בחזרה, כי הבעיה שם נפתרה, החזיר אותם בכיוון "מחזה", בציר צבעון, העביר אותם הלאה לצבעון, ופתח בהתקפה מכוון דרום - מזרח לצפון-מערב לכיוון החל ולאזור המתחם. מה היחה בעיה קריטית מבעיה ראשונה. (מחצית הגדוד הזו מתחה בהתקפה, על החל, אפשר להתייחס אליו כיחידה נפרדת, אבל הם נעו לרגלי החל כי אין מה לטפס על הג'בלאה) ופה היחה בעיה שאם אנחנו נמשיך לעמוד בהערכות - זה לא חרגיל ב"צאליים" ולא מעשיות - אם לא נכנס בפנים - זה היה טנקים שרובם היו 50 - היו אוכלים אותנו בכפית ומזלג לארוחה בקר. זה היה במצב. אז מבחינת התנועה זו היחה היחה תנועה יוצאת מן הכלל, אבל מבחינת אסטרטגיה אסטרטגיה פה שהם היו מסוגלים לעשות - בלי הפסיכולוגיה... אז אני כבר חזרתי באותו זמן והתחלתי להשחולל לעלות עם הכח הזה לפנים.

חזרתי לכוח ממערב ל"ישיבה", בעצם חמסתי את הזחל"מ של מודיעין חטיבתי, האכתי לו את הרשת לגדוד, ועליתי על הרשת הגדודית. בצבעון שלמתי על מה שקורה רק סידיעה, כי זה היה בשליטה של האנשים של רותם, הוא נווט אותם, מה שביקשתי מהם, הכניסה היחידה שלי לרשת שלהם, זה היה האם הם שומרים על קשר עין אחנו. שלא יהיה מצב שהם בהפגזה. שמעתי על אחד שנקרע לו הזחל, שמעתי על אחד שקבל דפיקה, והכנתי שם כבר 7. ז"א ספרתי אותם - אז מה התחילה הסתוללות איך להזיז את העם הזה להתקפה. להסתער לצמון-מזרח, כדי שהמכה מהאגף לא תהיה בודדת וכדי שלא ישמידו אותם. הנכון הוא שעברנו להסתערות פנימה, והמעבר היה דרך פתחה אחת בלבד, דרך המעבר של ציר "ישיבה", וזה לא נעים. ההתנגדות שלהם של הנ.ש., טמל, כל מה שהיה שמה - היתה התנגדות - במצב זה היתה חצי מעוררת, וזה איפשר ממוש לרדה מהזחלמ"ים ולכוון את הסנקים שעשו תקיפה ולא ינועו כולם על "ישיבה", בשלב זה נכנס ממית שלי פנימה, ובקשתי ממנו שירוך על "ישיבה" ולא יעצור, יחסום את היציאה מעל חושניה, שלהם לא יהיה המזלג. (= שיחסום את "ישיבה-כביש"). הבעיה היתה המעבר של "מחזה" 514, המקס. מה פלוגה אחת של 278 עברה מצד זה, נכנסה פנימה, והיתה צריכה להעריך מול ציר "כביש" למכת נגד ששם אחרי זה ספרתי 5-6 כימות צריכים שלהם, ופתחה משום מה בתנועה לאורך אחרי שראתה את ההערכות. זה היה רבע לא סימפטי, כי לו הם היו "חברה", והקרב התנהל בצורה כשאלה פתחו בתנועה לאחור, (הם עמדו ממערב ל"ישיבה" לשטח השולט), והם פתחו בתנועה לאחור כשכל האגף התרוקן, והמכה נגד הזו, יכולה היתה להעשות לנו את התרגול הנחמד. את התרגיל הזה שכולם כל כך מפחדים ממנו בזמן הסתערות. ראיתי שמה אין יותר מה לשחק משחקים, ביקשתי מעידו שיעלה מיד מה לצמח ויחפוס את זה, כי אחרת, אם לא תהיה סגירה, א אנחנו במצב לא סימפטי. הוא עכה את זה מהר, נדפס עם סנק אחד, הצמח היה חפוס. בשלב זה ניתן לשמר שהקרב שהקרב היה גמור. מפני שאלה המשיכו לנוע החל לא המשיך להתנגד, מה למטה יש איזת חורשה קטנה - בין החל לכפר - שפה עמדה הערכות של טפלי נ.ט. וסנקים וכו'. ההתנגדות נגמרה. אלו היו מעומים של פגזים, אחד, שניים, שלושה, זה כבר לא היתה מלחמה. נכנסנו לחושניה. הכפר עצמו לא התנגד, ירי מפוזר לאורך המחנה הצבאי, ובין ערביים היינו על צמח "רשת" 58, זה כנראה דיתדחים את ההערכות שלהם. כמה מכוניות ניסו לברוח. ממש בצומח, בין סנקים שלנו, עוד פגענו בשני מטאיות שבערו. כאן נענו דרומת לאזור "שברון" לחניון, זה אפשר להם לחזור בבקר לצמח, למחנה, לאזור חושניה - ולהחיל את העסק מחדש. העסק הופל עוד פעם אחת, ומה נפגע לי סנק של מ"פ של "גודים" -הסנק של עוזי, על הגדר.

התלחמות מסוימת עז ציר "רשת", לאחר מכן תנועה בטרוריה, והערכות בקרבת "טרוריה" 57. זה אזור של מוצב 111. סנקים טיוע להרמ"ט נערך. ביום רביעי בקבר עברנו שוב, חוץ לחימה דרך מחנות חושניה. הכפר לא היה חפוס, אבל הם הזרימו כוחות לכוון הצמח. לכוון טרויה (היינו באזור צמח "רשת-טרוריה", "רשת 58" רשת-כביש", כניסה באזור תל מזרח לכוון המחנות (הם היו במחנות) היה צריך איזושהו מיהור וזו לא היתה מלחמה נוראית, שלמחרת בבוקר. לעמוד ממול ל"טרוריה" (שם נפגע לחוני עוד סנק אחד), נכנסו לאיזו שהי הערכות יום. ההתנגדות מה לא היתה, למרות שמה מצאנו כמות די גדולה של סנקים שלהם, כולל 62 - היתה ראית התלחמות אש מכוון תל מזרח לכוון "טחיה" ולכוון הרכסים הגבוהים. באזור "טרוריה" אני ראיתי בפעם הראשונה כמה כלים -62, היו פזורים משני הצדדים - מצפון ומדרום ל"טרוריה" הריכוז

הגדול היה מדרום ל"טרויה", ראינו מספר כלים מצפון ל"טרויה", באזור הפיחחה, נאמר לנו שאנו נערכים סול "טרויה" לכוון המשך האזורים האלה, (כודנה), ביום רביעי בבקר היה מצב הכוח מבחינת סנקים כדלהלן: אנחנו שמרנו כל הזמן על זה, עם כל המגיעה, המיד היה 22-23 סנקים. יוצא-נכנס... המיד בסביבות 20 סנקים. נערכנו, וראינו שכבר גם חסיכה 4 בגזרתנו, והיו כמה "הפסדות" - סנק של פי יעכו אח זה. נכנסנו לאיזושהי המתנה יום, שכטנה קבלנו חוראת תזווה לכוון צפון על "ציר-רשת", להערך בכניסות הדרומיות של קוניטרה להמשך ההתפתחות.

לא הספקנו להערך להרבה זמן מדרום לסגול (305) לאחר פכמה זמן בפה חוראה לנוע צפונה, שחרדנו לשטח שלהם. נענו על הציר, נענו לציר אמריקה, באזור מוצב 107, ונענו אחרי איזושהו כח בדרך הפירצה לחאן ארנבה, על ציר אמריקה-ציריך, מה ראינו ימה מאוד התלחמות שהיחה פה, קבלנו חוראת ראשונה לפנות לחנה, טלוגה ראשונה שנתה לחנה, (זה יום חמישי אחת"צ). נכנסנו לחאן ארנבה זה כבר היה אחרי הצהריים. אני החקטיתי למצל לזחות את ציר ציריך - אח הצמח עד שטנאחי אותה. אז "באמי" נכנס לחנה, ראיחי שמסחבך העסק אז אמרתי ל"גודס" לעבור קדימה ולחפוט את ציריך. פה היה איזה ברבורה - כי נאמר לי שאני נע ככה שלישי אחרי שטלושה כוחות כבר עברו, כמו שכנסנו לחאן ארנבה, מאגף שמאל, ומתלקים קדימים, הית כח נ.ט. של טילים ושל כל מיני צרות צרורות. ובפניה לכוון ציריך היה ירי כל הזמן. הפח"ט האיך בי ואמר לרוץ קדימה, אז אני הנחתי לכוון "גודס" אל ה"תאיך" עד שבחזור איבר את הסבלנות ואמר לי "תשמע, אני לא רוצה להתירג, לוחטים בי, אני אלחם הלאה. אני אהרוג אותם - אסע, לא אהרוג אותם - לא אסע" לא רוצה לעשות שטויות. זה מבחינת הידיעות שהיו לנו מה נעוה מסולנו. עד שהחברר שלנו שאנו נוסעים ראיוניס. ז"א "רוץ-רוץ" לא עזרו. היינו רצים - היינו נדפקים. בכפר עצמו, ג"בא, פה בכניסה, נ.ט. ירה. בכניסה קבלנו "טרח" מ-50 מ", זה כבר בוחל"ט, אחרי שפלוגה עברה. אני נמצא מה ושואלים אותי: "למה אתה לא משתער על היעדים?" אני שאלתי: "איזה יעדים?" אז אמרו "על חל כרום" היה חושך כזה שלא ראיחי את החל. אז שאלתי - "הגידו לי רבוחי: מה זה חל כרום, ואיזה יעדים ופי יושב שם?" אז נאמר לי "זה מתחם גדול". אז אמרתי ל"אמש" ול"באפי" - 2 פלוגות, עמדו בננב שלי, גא לרדת ולהסתער על חל כרום. לרדת מציריך, מצפון לדרום לכוון חל כרום, התחילה סיחה ביניהם מי יקח את הנמוך ומי יקח את הגבוה, אז אמרתי: אתה את הנמוך ואחא את הגבוה. מה יש שמה? מי יש שמה? איזה התנגדות? אם יש מקשוח כאלה שמסומנים פה? אם לראות זה זה? - חלום ליל קיץ - שום נחוניס. את גודס קידמתי על ציר ציריך שיצא מהכפר ויחסום - כי לא ידעתי מה יבוא - לכוון מזרח. במצב זה "גודס" התלחם עם הטנקים. היו לי שני סנקים סגועים, לא פגיעות שלהם.

חזרה: גודס נכנס לכפר, עבר מצד מזרח של ג"בא, תפס את המיצילים של "ציריך-רכיך" וחוסס, כששמקדת גד' עמדת בחוף הצמח של כפר, 2 פלוגות ("באפי" ו"אמש") יורדות לחל כרום, סמיה עוד מצוי פה על ידי עדי לראות מה קורה בתוך הברדק הזה.

כעבור כמה זמן, אחרי שהם עלו על ימי המוצבים בדרכים יחוס מכירים אותם. (זה היו צווחים של סנקים פגועים שדפקו אותם כנראה באזור הזה, בכניסה, אז כשהתחילה חסיכה הם התחילו להמלט פה ולהסתלק), גם סנקים היו שם, וחיר - שנראה צוותים, זירי מקרוב על סנקים. זה היה מערך ממשי, אבל הם לא היכו בכלל אבואו להם בצורה כזאת, כלילה, בתנועה של כמה סנקים על הראש שלהם. זה היה די מפתיע מבחינתם. כעבור כמה זמן קבלתי חוראת לחסום את ציר "ציריך" ממזרח, ו"ציריך - רביבים", אז נשאר יהודה עם יחתי פלוגות לבלום את "ציריך-רביבים", חלק מהם עלה עד לצמח | כשהגדוד המשיך

בציר "רביד" עד לצמת "יאיר רביד" וכלילה חסנו את הצומת. חסנו את זה, עם ששיטלוגות.
 זה היה חניון לילה 11-12/10, המערך הזה בכלל לא חשב להחקל מפה, בכלל לא חשב, והם
 הניעו סנקים עוד בלילה מכוון "אמריקה" לכוון "יאיר", מה היו להם כ- 5 סנקים שהחברה
 שלי נגעו ב- 2 או ב- 3 מהם, בשניים נגעו גד 278, איזה ג"מ, איזה משאית, עוד משאית
 החמושת, מה וסט. בבקר היתה הצטברות עצומה של אנשי הי"ר שלא לפה הם צריכים לעזוב את העסק
 הזה, שלהם. נכנענו בעטרות, לנו לא היה מה לנגוע בהם, "באפי" אומר לי - "מה אני עושה, במחפורת
 יושבים לי 30, שישבו על יד הסנקים, בכלל לא היה מה לעשות עם הערמות האלה. איכשהו הם הסתלקו
 והלכו להלחם אהנו פעם שניה. סיפול שכויים לא היה, ולא היה איסוף, בכלל, להחזיק את הדבר
 הזה בתור מחס, הם היו יכולים לו. הם היו חב"ה, לאכול אותנו בלי עניינים ובלי בעיות.
 אנחנו באים לאזור הזה. זה היה לילה נוסף, יום נוסף, יוצאים לפנות בקר נעים על ציר "יאיר"
 - לא נראים שום החלמות, באנו לכאן "יאיר-אירן-ציקן" ראינו מה מסביב לחל, חל קרוץ הוא
 נשא, החלמות הגונה. ראינו סנקים דוהרים מימין, סנקים דוהרים משמאל, הרבה מדורות של סנקים
 שלנו, ראינו סנקים נערכים באזור "יאיר" אזור צבא, מצטיידים להקפח נוספת, אם לאמר שהבנתי
 בדיוק מה שהולך פה... מקודות מפורשות לא היו לי שום "לחנוד על ציר לצמת" וכדומה: שום מקרה
אחד שלו אויב, נגד מה, כמה, איך מאימת. טפלנו כמה שלש.

באנו לצמת "ציקן יאיר", ראינו את כל הניסים והנפלאות, אז קיבלתי הוראה לנוע לכוון גבעה 127,
 המקודה היתה בהתחלה לנוע לכוון "רחל" 55, התכוונתי לנוע לאורך ציקן, לעלות על רחל, ולנוע
 על קראון. כמו שהתחלתי לנוע מה, קבלנו את קרובת להפליא, כשעברתי מה את המעבר של ציקן, אז
 מאחרי סוללות אבן ירו בן 60 מ" סכוון מערב, עמד סנק 55- ושחרר פגז לטובת החברה מה בערו
 כ- 6 צנזוריונים שלנו, זלצה אחת למעלה על הגבעה, וזה היה חנוכיה שלמה. קבלנו את ההוראה לנוע,
 במצב זה, אחרי ה"חנוכה המנהלית", לתפוס שש לכוון רחל, לכוון גבעה 127, מבט כמשקפת הראה
 שציר קראון, כל השלוחות שלו, ולכוון השש "אדום 4584 א" וב", השטח הוא יעד, הוא ערוך,
 עומדים בו סנקים.

ארט' זורמת על השטח, יש מלחמה ואין תנועות מה, אז נערכנו, והסתערנו לעבר הגבעה הזו ועלינו
 על קראון, מתרגע של הסתערות לכוון קראון האויב לא נלחם בשיניים, והוא התנקז וניסה להתחמק.
 אי אפשר לתגדיר את המלחמה על האזור הזה בתור דבר "מי יודע כמה מוראית" לא כמו אל על, זה היה
 כבר משאו אחר. חסנו את היעד, לא היתה כבר שום בעיה לעלות למעלה לחל ולעשות הצטיה על השטח,
 (על 127). גם במקרה זה גד 278 תפס את אנף ימין של הכביש ונע אחרינו 3 ק"מ, זה לטובת השמירה
 על הפרט הותאים, והם הועילו בשובם להתקפל. עוד לא הספקנו להגיע לפס, ושאלו אותי על איזה
 גד של הכביש אחת רוצה להערך, חשבתי כבר "מי יודע, כנכר והברים נוסמים"... אז זזנו בסבוב
 של 170 מעלות, בריצה לאזור הנחזה של בור-עדס, במשולש "ציקן-ציקן-קראון" לכוון זדום, לנוע
 לכוון "צירין" ונכנסנו בין חל קראון לחל 4185. נכנסנו לפני, חממת היא טראיחי כבר המשך
 מדורות שלהם ורומים לצמת. של "צירין-ציקן", שוב פעם הביע ערב והתחלנו להתקפל בחזרה. מלחמה
 נוראית מצדנו, לכוון התילים - לא הגענו למצב של ירי וראיית אויב. אנחנו בכל אופן אח 127, עזבנו
 לאיזשהי החלמות ש' ב- ש' שאנחנו לא הגענו למגע בה, והכווחה שהיו פה לפני זה בצמת הם בעצם
 שבצעו אותה, לא חטיבה 9. פה יש לי איזשהי משטושה של יום, אני לא זוכר אם זה היה היום או הלילה
 שהתחלנו בתנועה לאחור (מבהירים).

לילה 12-13/10 - "ליל העיראקים" - מצמת "ציקן-יאיר", עם התנקזות שלנו לצמת, קבלנו הוראה נוסעים

בחזרה. על יאיר (אולי להערכות, התחילו דיבורים שאנו יוצאים להערכות מחדש של לילה אחד) נענו על ציט יאיר, גררתי באותו שלב שני סנקים בהגלכות כבלים, שרציתי לשלף החוצה מתוך האסור. כשהתחלנו לנוע, התחילו לחגיע ברשת הקטר בטורות איוב על ניהוף הכניסה בציר "אמריקה" על מריצה דרך המובלעת הזו, ו-לנוע לאחור. אני בקשתי בשלב זה לארגן את עם ישראל ושיחיה סדר במחומה, מפני שהתמונה לא הייתה מעודדת, אי אפשר היה לפנות את האנשים, ישבו אזלי אנשים על הספונים, היה צריך להשמיט אותם לפוך תעלה... (אני כל הזמן פרייך עם כ-20 סנקים) כריצה הזאת לאחור עברנו באזור ישימון, על רביד, נוצר מצב לא סימפטי: חוסר בחירות בצורה מוחלטת, ואפילו הוראות: סנקים ימשיכו לנוע, וכל החרטשים המתלווים אליהם ישכנו בצד - אין מקום על הציראבל לכל הכלים. הרשת הייתה עמוסה בזה. ברבע זה ראיתי שאני לא יכול להסתלק, לא יכול לנוע מעטית. סנקים פגועים, אנטי אוח אין להם על מה לעלות, היינו רוקים מחחוסה ודלק. אז באזור הפטווח של ציר "רביד" נערכנו מול "ישימון", כי נאמר לי שהם צריכים להגיע בכוון "ישימון" וראו אותם נכנסים ל"ישימון". נערכנו מול ישימון, כש"15" שאל "להכנס" - וכל זה התקפל ונסענו אחנו וגמרנו: החטיבה, וגד" 278, וכל המתלווים - התרוץ הסטה. נערכנו מול "ישימון" בדרך האפשרית שהם יכנסו לשם. נערכנו בצורה כזאת שה-51- בולם, מפוון לדרום, כך שלא יכולים לעבור אותו הוא בקשה, מהאגף, בכוון צפון, שיוכל לפגוע להם בצד הרך יותר של הסנקים. עם הוראה לאנשים שבשום אופן לא זזים, ולא מגיעים לציר "רביד". ההערכות שלי הייתה ממזרח לציר "רביד", כשציר "רביד" כסווח של קרוב ל"ק"מ. התחיל תלילה, עם ההפגזה לא נורמלית מצידום תחל, סוררות החל (תל-מער), כל החבור לכביש של ה"ישימון", כל האזור הזה קיבל מרות רצה. אני אמרתי ל"15" שצריך להכניס את הדרגים, כי צריך לעמוד עם פגזים ודלק. רצו עם גוריקנים לאסוף בנוזין מכלים פגועים בשטח, במסרה לשוץ לחוף הכלים. כל מעם היינו מורידים כמה סנקים לאחור משביל להצטייד, הכנסנו אותם בחזרה. ובסביבות 0230-0300, חופיעו העיראקים הראשונים. אז הייתי כבר מלא עם כל הסנקים (כשכל החלוק והחמוש נעשה תוך כדי הנחתה ארטילרית). ובעירנות מלאה. הם עברו את הרקס ונחגו להם להתקרב למשה קרוב ביותר, והראשון קבל את שלו, והשני קבל את שלו, (הם נעו בשדרה), ואני חיכיתי איזה 3-5-7 דקות: אמרתי: זה המצב שצבא מקבל בראש, אז הוא מתפרש ועולה לצד, וזה לא בא. כשזה לא בא אז על המקום, בכל רשת של הגדוד, התחילו "שישו בשמחו" זה לא היילים זה לא צבא II סיפרנו שדות לפנים בשביל למצוא אותם, עד שעלינו והתחילו לראות ריכוז (סיפור עמדות באגף של חני החבטא ב 700-800 - 1 ק"מ). עד שהתחלנו לראות את הריכוזים שלהם. התחיל להאיר השום. החברה מתחו באט, וירו - וירו - וירו... והביטו של השמדת והעיראקים לא מתאים למחזה הזה, מפני שהם לא הושמדו, הסנקים שלהו לא הדרו לחוכם. התחילו לעוף בדיחות: צריך לחזור לעשנה צבע מחדש... זה היה המצב. ופה היה חסר לנו שוב את הכלי השוב עם הפגיעה הסופה, רצתי והעברתי מהבליטה, כי זה היה הדבר שחשבתי אותו לעיקרי, פלוגה של 51 לאזור של ה-50, לחני, לפאצי העברנו לסם. אומרציה כזאת לוקחת 10 דקות - רבע שעה, ואני מתחתי בבכי נוראי ברשה, יללתי כמו חן "אימה נמצא גד" 278???" שיבוא מהר! ויגיע לפגוט אותם - אם אנחנו נערכנו מול "ישימון" בצורת חסימת, שיכנס לשטח השתוח, ויקבל אותם כאן. מכוון דרום לכוון צפון, צפון-מזרח, ויבוא על הערימה הגדולה. שואלים אותי ברשת מה לעשות? אמרתי: או ככה, או לבוא מאחורינו ולרדת מ"ידיב" על ישימון". כרגיל הם באו והשתלכו בין הסנקים שלנו ככה. נכנסנו, סגרו את הריצירץ, ברבע זה זה כבר עלה לי על העצבים העסק הזה, אמרתי חברה, אנחנו את שלנו במרנו, בואו נעבור לא היה מעם. העיראקים היו מכולכלים לחלוטין, וכעבור עשרים וכמה דקות של כלבולת שהם לא ידעו מה נעשה איתם, אז במקום שיבואו ויהרגו אותם במקום הזה, אז לא בא, הם סובבו את הכלים ונסעו הביתה! זה מה

שקרה! אז אם נצחון זה לסוכב אשם הביתה, אז זה היה נצחון, לפחות מבחינת ההרגשה של הערב הקודם, זה יוצא מן הכלל. אבל מבחינת לחכמים להם באבי-אביהם - זה היה פסיפוס! ובאח הש' 11 ושוב פעם עמדה על ידינו ולא לקחה 5 ק"מ לעומק ובאח אליהם! ושוב פעם נבשר חיוט. לכוון ציר "ציקן" ציר "ציקן" בילינו ימח את הלילה באניון (14-13/10). פה חספנו ארטילריה ולא גמרנו לתסוף. יש עוד לספר על אזור החילים 4185 א' וב'. זה ב 15/10. אחרי יומיים של הערכות ללא פעילות מיוחדת (חוץ מלתוף) התארגנה החקמה אוגדנית שהכוננה שלה הייתה השתיים הפחוחים שממשה לבו (ממזרח למלדי-ראובנה). ניסיתי לחסוב שאולי זה לכוון עיבעיב ניתוף הכביש הראשי מדרום לדמשק. אבל התארגנה החקמה אוגדנית, כשהוכנית הייתה חש' 9 בולמה ומקרה לפנים ע"מ להחזיק אותם קרובים, כדי שתי זרועות הכוננה במכה מלחיים. הנושא החחיל להתקדם יפה, עד ש- אני חושב שהחטיבה שלנו הזדרדה מידי והחחילה בתנועות החקמיות מכוון הצמח של "ציקן-יאיר-ציריך" מזרחה, ופה טוב קבלנו מקודה לטער עמדות, ואני ראיתי באזור "יאיר" את חש' 11 רק עכשיו מתחילה בתנועה. הודעתי ברשח, זה 25 יקות מינימום, לתת להם להערך להתקמה, לא לעשות את הפעולות האלה, אבל הנראה שלא שכנעתי ומשפור עמדות לשפור עמדות התברה שלנו מצאו את עצמם בהתקמה על אזור החילים 4185 א' וב'. וכרגיל טוב טבאנו את עצמנו לבד בחוף היציים, ופה קבלנו טור שמלים, 2 סנקים נדלקו, ההתקמה האוגדנית בוססת. אני לא יודעת מה היו החצלות בעסקאות - מבחינתי זה היה רק העליה ל 4185 א' וב' - ועובדה שזה נבמר. היו לנו מה כמה וכמה הרובים, פצועים, 2 סנקים סגועים, זהו הייתה אחרי זה הערכות על החיליים, חזרנו טוב לחניון, ונענו להערך מול חל מסחרה וחל אל-על-מאל. נערכנו באזור "פטימון" זה צריך היה להיות יום מנוחה, אח"כ נאמר לנו ללכת ולבלום באזור "ציריך-זלבון", ו"ציריך-קרלוס" אנחנו החזקנו מלוגה ב' מול ה"קראוס", נענו עם הגד' דרך "ציריך-זלבון" להגיע לאיזשהי החקמה שהתחחחה, טוב קבלנו שמלים ושני סנקים שלנו נפגעו, פה יש לי 3 הרובים, 2 פצוע. נערכנו. ההתקמה חזו טוב לא התפתחה. זה עלה לנו טוב בשני חניונים יומיים וליליים, שום קרב מיוחד לא היה. מהרגע הזה כל התחמחחיות - הצעית, חניון, המגדה וזהו.

אשם ה-למות

- מתי 1 - ב- 16/10 אחת נשארה באזור של "ציריך-זלבון", "ציריך-קראוס". א - כן. לא נעה יותר קדימה.
- מתי 2 - ב 19/10 כשהייתה החקמה הדיביזיונית, פחות או יותר, העיראקית, באזור של "ציריך, טיליפס, מלדי".
- א - אנחנו חיינו ערוכים במסגרת החטיבה באזור הצמח, "ציריך-ציקן-יאיר". לא חגענו לשום מלחמה בנושא הזה. הייתה לנו מלוגה אחת שהבטיחה לכוון "יאיר" ודרומה, והלחץ הגדול היה על חש' 15 שעמדה לפנינו על 4185 - לא חושב שהיה לנו בכלל, במסגרת החטיבה, ביטוי במלחמה חזו. לא היה לנו ביטוי במלחמה חזו. עד הפסקת האש היו רק הנוקות, חניונים, ארטילריה. במבט אחד של סיבום כמו שאני רואה את זה :
- נכנסנו ביום א' למלחמה, נענו במסגרת החנועות האלה עד חושניה, נענו ראשונים בגזרת המרכז פמוון חאן ארנבה, ג' בא, ציר רביד, ציר יאיר, 127, 4185 - כל המערכת חזו של גד' 377. ז"א שהקרבות של הנדוד זה בעצמו אל-על המערכת, חושניה - המערכת (פעמיים), ציר ציריך אזור חאן ארנבה, חל כרום ג' בא, צמח רביד, 127, 4185, ואם זה נקרא קרב - הצלבון) - זהו.

לקחים

אני מרגשתי בשנים האחרונות בצה"ל נסיון, היות וצה"ל נהיה גדול, נסיון לפרק את המסגרות היחידתיות, ולהתיחס לאנשים כאל כרטיסים, כאל מספרים, כאל שמות, כמילוי משבצות. אני חושב שכיום פנים ואופן יחידה כמו שלנו לא היתה יכולה להלחם ככה, לוי לא היתה שומרת על צביון היחידה שלה. מסקנה משמעות: בשום פנים ואופן לא לתת לכל מנהלי המלחמה, בגמר המלחמה, לכל השליטים, פקידים כאלה או אחרים, לנהל את המלחמה בתוך הגדוד ולפרק אותו. דבר שנבנה בשנים של עבודה, באמונים, וכך הלאה. שזה לא יהיה אזור פרוץ ושזו היתה יחידה. דבר ששני, אני חושב שצה"ל, לדמנים - לכלים הישנים, שמו דגש על מיתוח כוחות חדשים, רעננים ציוד חדש וכך הלאה, וזרקו את הנושא הזה לכלבים. הוציאו אותו ביום הדין, אז לכל המשתתפים בעם: לחשוב פעמים, או שהיה איזושהי הנחיה ברורה איך מחזיקים יחידה. כי מ-1968 הגד"ל לא היה באף אימון, אנשים לקחו להעסקה מבצעת במסל 2 טון חיילים להעלה ו 1 טון לרמה, זאת היתה ההתייחסות. לקחו אותנו "על מסל" ולא כבני אדם ולא כיחידות. אז גן בנושא הזה משהו צריך לחשוב רגע אחד, כי אחרי זה לקחה חיילים כאלה שזורקים אותם לכל מקום, ולעשות מהם צבא שירצה להלחם במסגרת יחידה, זו בעיה.

דבר שלישי, לגבי ציודים, אז אנחנו יודעים שטיל עולה כך וכך, וכו' וכשנים האחרונות הסוג אנשים בצבא מדברים איך בשפת המחשב, על מספרים וכמויות, אבל - אני יודע למשל בגד' שלנו שכמה אנשים נהרגו לטובת זה שלא היתה משקפת! ונספק לא יכול להלחם בלי משקפת, ואומר לי עוזי שלוש: "מה אתה רוצה ממני, הוא ירה, הוא ראה אותי, אני לא ראיתי אותו!". אז להפסיק להיות כל כך דייקנים ושומרי רכוש כשמחרימים 20 משקפות מהגדוד ושולחים את זה לטובת יחידה אחרת באמונים. ומשאירים מחסני חרום כלי משקפות לסגקים!

עוד דבר, דבר נוסף שבחייתי להעיר, בגלל חוסר אימון, בגלל כל הדברים האלה, רשת מבצעת היתה עסוקה בהרבה יותר יעילות, מעט במבצעים עצמם, בפיוני פצוע, בכעיה של דלק, ואם היה נכנס רופא ומתחיל לכוון את הזחלים שלו על רשת מבצעת, זה היה יוצא מן הכלל: 10 דקות שיחוק מוחלט! ואם היה נכנס אמפנאי, שנוהל דיבור אלוהים לא נהיר לו, אז הוא היה חוצץ את תפקוד עד שהנשמה היתה מוחתת, ולא יעזור לך שום דבר, אז לגבי העסק של רשתות; למי שעולה על רשת מבצעת, היה מאוד לא נעים. דבר נוסף אני חושב שרשתות אוגדהיות עבדו בצורה הגרועה ביותר שהן יכולות לעבוד. הדברים אמורים לגבי זה שמטות צה"ל היו לסורים ביום הראשון של המלחמה, ביום שבת. וכל הנוטים לחוך חניוני לילה, או לתוך ההערכויות, היו על המפות האלה, בהדגשה שהתא רצה לדעת בדיסק האם אתה מבין איך להכנס למכלאות, הן אני שומע מגד' הסיור של אוג' 36 - שהוא אכל את הנושא הזה ימה מאוד, זה הורגש בכל מקום.

אני חושב שאמילו עד רגע זה, של שבוע שני לשביחת הנשק, אנחנו לא יודעים שום דבר ממה שנעשה איתנו. לימדו אותנו פעם שהיתרון הגדול של צה"ל זה שהחיילים יודעים מה רוצים מהם, מהי רוצים מהם, ואיך רוצים מהם. אנחנו היינו מטומטמים, עוורים, סוטים עם דבר "כזה" מכוון העיניים.

מתי : צה לגבי נוהל קרב, מקורות, ידיעות על אויב וכל זה.

בנצי : במשך כל המלחמה הזאת. הייתי נוסע כל יום, פעמיים, רץ

להשיג את החטיבה יושב על הקמן לדעת מה הולך. אז כולם

ידעו לספר לי, בערך מה ש"מעריב" סיפר אחמול. למשל,

בחור דוגמא: אומר הקס"ן שקיבל ברשת האוגדה ש- 80 סנקים ערוכים בחושגיה, הוא טוען שהוא ניסה למסור את זה, לא התקבל לשום כוון, אף אחד לא ידע מזה. זה היה ניצול מכסימלי שכולם חיים במדינת ישראל ויודעים מה שנעשה בה, ויודעים שכשיושבים באל-על אז צריך לדחוף את זה החוצה. ואם לא לחקוף, אז יאכלו אותנו. מבחינת הנתונים - אפילו לקרב אוגדתי, זה היה : 11 משה, 15 משם, ואנחנו צריכים לבלום, לא לעבור את הקו הזה, זה יבוצע עד שעה ה"שי" - זאת למסא וזאת... למשל: שעה ה"שי" - זה ביטוי יאני לא יודע ממנו במלחמה הזו, יש שעה התחלה, עד שעה זו זה צריך להיות כידיונו, - אין, לא היה דבר כזה!

מתי : לגבי אויב, מה שידעה זה מה שראית בשטח ?

בנאי : זהו! כל פעם 1100 סנקים יש למורים, 1700 היה להם... מה

טפולו - אף פעם, לא הערכות, מה הוא רוצה למה הוא שואף

להגיע, מה יקרה... גם לא היו מקודות לבצוע. היו מקודות נוהל קרב חפוז, -"אתה רואה את הגבעה? - שמה צריך לחקוף"...

מתי : תאומים עם כוחות שכנים?

בנאי : אני חשוב שאם הניצול הזה, עם הכוחות של החט' שלנו, אני הצלחתי

לעלות על הרשח של ירדן 3, פעמיים שלוש ולא יותר. להבידו "מה

אתה מתכוון לעשות" או מלכו אחר.

מתי : כפקודה מהחטיבה, בצורה מסודרת ברדיו או מקודות.

בנאי : שום אינפורמציה מה נעשה. אלא לא רגע אחד שמכשיר יסגר ומקודות;

אתה עושה את זה, זה יסייע לך מה, חיל אויר יורד כבר, ארש'

התחילה בעבודה. ברשת החטיבתית לא שלא הבנתי מה קורה, לא היה מה לחביץ, לא היה בגל-על מהי לחביץ

שעומדים מולך טורים וצריך להלחם בהם, דבר שקיבלנו והבהיר לנו קצת מה קורה; 205 צריכים לבוא,

מכווחתינו, צמה שהם יגיעו מאחוריק. נחלקנו ב"צבעון" 50 בירי, תאמין לי שלא ידעתי בכלל: כמה, מה,

איזה מערך עומד על "צבעון" הזה, מה חוסם את הפקק הזה. לא ידעתי. לא הבנתי כל המון בטכיל תוחח

אחד ששלח בגז עם ישראל דוהר במורד ומתחיל להחליף אש. דווחים לא היו ברורים.

מתי : דווחים שלך לאחור.

בנאי : אני חושב שהיו באותה צורה, מה היה לי לדווח? חבר'ה, הענו -

פגעתי בטנק". אבל זה הייתי מוסר "אני חושב ש"אמש" פגע בשנים

אני חושב ש"גודם" פגע בארבע...

מתי : ידיעות על אויב. להעביר אחורה.

בנאי : אטאט אטאט אטאט אטאט בהחלט, ברגע שעמדנו כהערכויות הטלוגות

היו מדווחות, זה היה דורם באינפורמציה שוטפת. כל דבר כזה היה

חוזר בחזרה. נסעתי בציר "רמאל", אמרתי שבגעת ב- 5 שעה הייתי מודאג שזה ביהודים, אז בגלל זה הרצתי

מחר. רק בכמה מקרים ניסו לספור אותם. כמה היו.

מתי : כלפי משה, השלטה שלך בגדוד.

בנאי : לגבי שליטה בגדוד, זה שייך כבר לנושא מרציתי קודם, גד' שרמן

מסודר כך שיש לו שתי מחלקות פיקוד, טנקי פיקוד, שאפשר להרכיב בהם מכשירי קשר. מחלקה אחת היא של ממש, ומחלקה שניה היא של המג"ד. אף אחד לא השקיע בנושא הזה כהוא זה. אני לא חושב שאפשר מטנקים כאלה לפקד בכלל, הטנקים האלה, ישנים, ממלחמת העולם, מ-1942 או מאחרי שעשו אותם, אף אחד לא טיפל במעבר חשמל מהצריכה, שזה בעיה של שרמן. הקשר משותף - אחד אמילו נפסל כשאי אפשר לדבר לנחג, והם יכולים לשמש טנקים פיקוד בכלל. החפ"ק שלי היה על זחל"מ. 6 זחל"מים החלפרנו במלחמה הזו, כי כולם נשבעו. אז זה בהרבה מקרים גרם לסרדות מפני שאחה נכנס לשטח מוכה ארטילריה אז הטנקים נוסעים ואחה באיזושהו מקום מוכה ארטילריה. הבריחה הזו, לעלות על טנק, בכל אופן, שהרשת שלי לא תקינה, או שאתה עובד עם טנק עם מכשיר קשר אחד והחטיבה, והטנק, וחגודד והמלוגות הכל צריך על . . . היא ברירה שהיתה גורמת להרבה אבידות בגדוד, בגלל חוסר שליטה. אז עשיית סידור שהמג"ד יושב על טנק, ויש לי שני זחל"מים מוכנים, אחידים, מוכנים לפיקוד. והיה והזחל"מ שלי יוצא מכלל שימוש והכל נפגע, אז הזחל"מ השני אצטא אצטא נכנס עם המג"ד. זה היה הסידור. והמג"ד עצמו היקן ותיקן מכשירים והחליף והחליף. ולא היה קשקש אחד שהוא היה מלא ברשת, אלא אם כן הוא נסע עם "אמש" שהוא היה בתוך פלוגת "אמש". אז מבחינה זו - טוב - כנראה שאצל הגנרלים הגבוהים לא חשבו שהשרמנים ילחמו, אבל זה לא חוסר אחריות, זה חוסר תחום של מחשבת, אני את הנושא הזה בכל פוחם שיודמן לי אגוד את זה, זה לא מפני שאני איש מילואים, ואני הולך לעבוד הביתה, והפנסייה שלי מובטחת. אין שום רחמים ובושה בדברים האלה, על אף אחד אין לי שום למרוח שאחמול כבר ביקשו ממני מאוד מאוד שלא להגזים בנושא הזה של הבקורה. אני חושב שיוצא גד' עם 47 טנקים ועם 3 של פיקוד ואין אפשרות לשלוט בטנק בשדה הקרב, אז המצב הוא חמור. עכשיו השבתי זלדה של והיא כאן כבר.

דבר נוסף: אני רואה שאחה שואף לכוון של מקודות, ארגונים, ושליטה. אני חושב שהגדוד שלנו חוץ מזה שהוא איבד כלים בדרך, בכל הכלים שהיו בקו, היתה שליטה. אני חושם שהיתה שליטה, בהרבה מקרים המג"ם לא שלטו על הטנקים שלהם בגלל חוסר קשר, אבל הם אמורים על "עשה כמוני" - טנקים נעו בעקבות המ"ם ו"עשה כמוני". ואני יכול לחת לך דוגמאות של ירי, שניסו פלוגות לבצע ירי, במטרות שאי אפשר היה לבצע בטנק אחד, כי הוא היה צריך לבצע את המגיעה, צריך היה למשוך אותו החוצה, שאי אפשר בלי קשר של 2 מ' בין טנק לטנק. אז התשובה יכולה להיות: "זה מה שיש לנו". - זה גם נכון אבל החבר שכל מלחמה היא קצת יותר משוכללת מהקודמת, ואנחנו עלינו במלחמת 6 הימים בציר הקשה הזה של זאורה, וזה היה כמו טיול טבע. ואף פעם ב-6 הימים לא היה צריך להתחמק מ"שמל", משמל אפשר להתחמק אבל לא בטנק שאין לו קשר פנימי, שאי אפשר לנחג שום דבר. מובילים אותו במוטכות או במקלות או בהד-יודע מה. ואני לא מחאר לי שהילודה במדינת ישראל היא בהיקף כזה שמייצרים פה בשר לשמלים.

לגבי עבודה עם כוחות נוספים: אני מעריך שהיה חסר חרמ"ש טוב לכל אורך הדרך. היו אחנו כמות קטנה של צנחנים שלדעתי עשו עבודה נפלאה, הן בתצפיה בשטח הן באבטחה, הן בהחזקת קרקע של הגבעות האלה 4185 א' וב' - לא צריך חמש פעמים להיהרג עליהן! אם החרמ"ש בנוי שהוא יכול לנוע עם טנקים, עם זלדות, ועם דברים כאלה, אז הוא לא פגוע כל כך לארטילריה. נעש קרקע, והערבים דאגו לחפור אותו יוצא - מן-הכלל, ואני חושב שהיינו חוסכים הלכה שחיקה ומאמץ של כיבוש מקומות מעט ועוד מעט ועוד פעם, לו היה מי שחופס קרקע וטנקים חוזרים לבסיס מוצק, בליחסיפה מחדש של עמדות, או שלא מפסידים את הציר "צלבון-צירוף" לטטויות, כמו שהפסדנו אותו עכשיו לקראת שביחת הנשק. ו"קרלס" כנ"ל. כי זה היה בידיים שלנו, אף אחד לא היה שם, היה צריך לגמור את הטיהור,

ולהחזיק את זה בפועל - לפי דעתי בוזבזו כמה הישגים בגלל חוסר חרמ"ש טוב, או חי"ר מאובטח נגד ארטילריה, שיכול לנוע אחנו.

מתי : לגבי החטיבה, מה שאני מתרשם מהספור שלך, שכעצם מעלת כמעט לבד לא היה ביטוי לכל החטיבה, למשימה חטיבתית, או לכח חטיבתי.

בנצי : אני לא רואה את זה ככה. אני חושב שבחושניה זה היה מאמץ חטיבתי באל-על זה היו 2 גדודים שהתלחמו, בחושניה היה תאום חטיבתי, וקבלנו גזרות, הלכנו לנוע. למרות שחוך כדי הקרב היה כאילו מצב שצריך היה לכוון סנקים, תוך הליכה. המשך הקרבות: כבש 4185 זה היה במסגרת חטיבתית, בפיקוד חטיבתי. הבלימה, ההתלחמות עם העיראקים היה הרבה מקרים שבקשנו את הארטילריה היא הגיעה.

מתי : איך מבחינת ארטילריה וסיוע אויר. קש"א היה אתך?

בנצי : לא היה קש"א. ביום השלישי או הרביעי קבלנו קש"א, בלי מכשיר קשר, בלי כובע פלדה. אנחנו לא הפעלנו אותו ולומעם אחת. אם כי אני צריך אחת לו את המכשיר שלי וכרשה המבצעית לבקש את ה-27, אז בטביל מה אני צריך את זה?

מתי : אז איך קיבלת בכל זאת את הסיוע?

בנצי : דרך המסך. אויר אף פעם לא קיבלנו לטובת הגדוד, אם היה אויר זה הלך דרך האוגדה, כשהאוגדה הפעילה לטובת קו מסויים. במקרה של העיראקים

אז איזה מטוס לנו בא, והיה צריך להפעל וליטול לפנינו. כליל 12-13/10. במינני נעזרתי דרך החטיבה, דרגים. היה לי האג"ד עם הפא, הרופא נמצע ופונה והוחלף, ה-28, הרופא החטיבתי, השתלט כשהגענו לציר ציקן, לצמח, בלינו במקום הזה שבוע, אז שם זה אורגן במסגרת חטיבתית, הרופאים עבדו מטעמו. מבחינת אספקות א משה גרפי היה עוצר את מה שמיועד לגדוד ובדק את זה, מה אנחנו צריכים בפועל, קוים מאתנו. קשר עם המטוס כל יום, בשעות: 10.00-11.00 בשביל לדעת בדיוק מה צריך, ואז הדחיפה מהאוגדה - הכל היה בסדר, אחרי שהמכנו את הדחיפה למשיכה, זה התארגן לזה שהדחיפה הייתה בסדר. בקצור אנחנו אוהבים להיות "שם לבדד ישכון", ובהרבה מקרים מוותרים על "מדובש ומעוקצן", על שניהם יחד.

חני - מ"פ א' - אולי מילה אחת "לטובת" כשירות הסנקים. מה שאני יכול לאמר, שהסנקים לפי דעתי לא היו באותו מצב שהסנקים היו צריכים להיות לקראת מלחמה. אני רק מונה את הדברים החשובים: היו בתי טלסקופ שלא היו במקום, וזה אומר שהטלסקופ לא יושב טוב, וזה אומר שאי אפשר לעשות האום כוונות, וזה אומר שאם הסנק תקין לגמרי באופן מוחלט, רק הטלסקופ לא מסוגל לפגוע, אז הסנק הזה לא שווה כלום. זה אומר שמדברים מתיים, אין אפשרות להניע את הסנק כשצריך אותו, סנק נוסע ובמקרה מדומם בשטח בגלל איזשהו מכשול - אין אפשרות להניע אותו, נשאר תקוע, צריך לרוץ לסנק אחר להוריד כבלים וזה יכול להיות תחת אש, ותחת ארטילריה, וזה מסבך את העניינים. זה אומר שחל"ים לא היו במצב טוב, זחלים לא היו מתוחים נכון, זה אומר שמשקפות (מה שבנצי אמר) ועניין של זוויד. באופן כללי אני חושב שהסנקים לא היו מוכנים. אחד הסנקים, בחוף הסכרה עצמה, כמו שהוא נוסע, אבד את הברג של השמן, מנוע, כל השמן - מנוע התחיל ליזול על הרצפה. זה כבר דבר באמת יוצא דופן, ולא מקובל, אבל זה קרה! היו עוד כל מיני תקלות שלפי דעתי לא היו מוכנים. אולי

היו סיבות אוביקטיביות, של החטיבה, של בדיקות, וכל מיני דברים אחרים אותם אני לא מכיר
ולא יודע. מבחינתי כמ"ס טבא לקבל טנקים, לאור, לחמש ולצאת למלחמה, הטנקים לא היו מוכנים.

4

**משרד הבטחון
ארכיון צה"ל ומערכת הבטחון**

סוף הת'ק